

Visitasedrag søndag 10. mars 2024 i Stovner kirke

Ved biskop Kari Veiteberg

Denne uka har vi hatt bispevisitas her i Høybråten, Fossum og Stovner menighet.

På forhånd møtte jeg de ansatte til samtale med hver og en, og så startet vi visitasen tirsdag. Vi har hatt tre lange dager: Tirsdag, onsdag og torsdag, før vi avslutter nå i dag.

Når jeg holder dette visitasedraget, vil jeg trekke fram to navn. Foredraget er blitt til i samarbeid med prost i Groruddalen, Christofer Solbakken, og kirkefagsjef i Oslo bispedømme, Tor Øystein Vaaland. Jeg kunne nevnt mange flere navn. Men jeg har lært at «noen nevnt» fort blir «noen glemt». Og det vil jeg ikke ...

La meg si litt om det formelle.

Vi har nemlig et visitasreglement for kirken. Det betyr at en visitas er et institusjonalisert og rettslig ordna besøk. Det tydeligste eksempelet på det formelle, er dette visitasedraget. En tale, som er den muligheten jeg har, til å dele biskopens samlede inntrykk. Og et foredrag som jeg vil be dere om å vende tilbake til, i råd og utvalg, og i stab; der dere drøfter menighetens prioriteringer.

Ordet *biskop* sier noe om hva en visitas er. Det kommer fra det greske ordet *episkopos*, som betyr en som ser, eller: En som har tilsyn. Som biskop vil jeg oppdage med dere, og se framover. Og bidra til at menigheten åpner for *mer himmel på jord*. Som er vår kirkes visjon. Sammen skal vi gjøre kirka *levende, nær og tilgjengelig* for alle som bor her i HFS sokn.

Da dere ble slått sammen til ett sokn for 11 år siden var det en dagsvisitas, men full visitas var det forrige gang på Høybråten i 2008, og i Stovner i 2007, og i Fossum i år 2000. Visitasreglementet sier at det «som hovedregel» skal være visitas «minst hvert 8. år». At det nå har gått så mye som 15, 16 og 24 år er for mye! Men – om det kan være til trøst: Vi er kommet bakpå i hele Oslo bispedømme, og ikke bare i Groruddalen, og vi jobber med å tenke nytt om visitasene og få opp tempoet mellom hvert menighetsbesøk.

Før visitasen fikk jeg tilsendt en god og grundig rapport fra menighetsråd og stab.

Den forteller om en mangfoldig demografi, om gudstjenestelivet og hverdagsarbeidet, og om kirkebyggene. Jeg vil takke for gode rapporter. Der løftet dere også opp et tema som dere har satt for denne visitasen, om å være «*Et større vi!*».

Innenfor soknets grenser bor det 36 000 mennesker i 6 del-bydeler: Vestli, Fossum, Rommen, Haugenstua, Stovner og Høybråten. Soknets grenser er omtrent de samme som grensene for Stovner bydel. Av de 36 000 som bor her, er om lag 9300 medlem av Den norske kirke. Dette utgjør 26 prosent. Hver fjerde innbygger er altså medlem av kirken. I noen delbydeler som Høybråten, er andelen høyere, mens den er lavere andre steder.

Stovner bydel er på en måte et Oslo i miniatyr, østkant og vestkant side om side.

Kontrastene er synlige og merkbare: mennesker i villa med hage, der mange har bodd hele

livet, og mennesker som bor trangt i blokk, med fattigdom og noen steder et flertall som står utenfor det ordinære arbeidslivet. Dere skriver grundig og godt i rapporten om demografiske, økonomiske og andre forskjeller mellom menneskene som bor her, og de store forskjellene på levekårsindikatorerne har vi snakket om hele denne uka.

Jeg vil nå dele med dere hva jeg har fått være med på, og vi begynner med tirsdagen.

Da møttes vi i kirkerommet her på Stovner til en **pilegrimsmesse**: menighetsstaben og ansatte i bispegården og Oslo kirkelige fellesråd. Jeg liker å innlede alle visitaser med å minne om at vi er mennesker på vandring. Under en visitas er vi ute og beveger oss rundt, for å bli kjent med livet i menigheten. En vandring i det ytre og det indre. Som pilegrimer.

Etter pilegrimsmessen hadde vi et **stabsmøte**, der vi snakket om hvem vi er og dette nærmiljøet der vi er kirke. Ett spørsmål var hva den enkelte kan bidra med, og hva som er utfordrende. Jeg merket meg at mange er nokså nye i sine tjenester, og at det var mye god vilje til å være kirke – og skape «et større vi» i menigheten.

Etter stabsmøtet, hadde vi en **befaring av de tre kirkene og menighetshuset på Høybråten**. Det å vandre gjennom og få høre om kirkene er en fast post på alle visitaser, og det var utarbeidet en tilstandsrapport på forhånd, og jeg vil henvise til rapporten når det gjelder en rekke små og store avvik som Oslo kirkelige fellesråd kjenner til.

Kort oppsummert, er tilstanden i Stovner kirke god. Det er den også Høybråten kirke. Men på Høybråten hørte vi at inngangspartiet må fornyes. Det er motfall ved hoveddøren, som fører til at det blir liggende vann og is ved inngangsdøren. Når det gjelder Fossum kirke trenger hovedetasjen omfattende oppgradering, noe kirkevergen er innstilt på å følge opp. Dette skal jeg komme tilbake til senere i foredraget.

Jeg vil si litt om kirkekunsten. Dere sitter nemlig på noen kunstsatter. I kirkerommet i Stovner kirke henger for eksempel Nina Sundbyes bronserelieff på fondsveggen, som viser «Kristi himmelfart». Her har dere også tre store malerier av Jakob Weidemann som menigheten har til låns fra Oslo kommune, og disse maleriene preger virkelig både menighetssalen og foajeen.

I Høybråten kirke er altertavlen et fint mosaikkarbeid utført av Per Vigeland, som viser Jesus og de små barna. I Fossum kirke har vi et alterbilde av Zdenka Rusova. Det er et stort messingkors kombinert med fire malte flammende flater, og ble ferdigstilt det året kirken ble innviet, i 1976. Det er faktisk ganske enestående at Zdenka Rusova har gjort kirkekunst, og jeg håper korset og de malte flatene på et tidspunkt kan komme bedre til rette enn der det nå henger over alteret og ikke kommer helt til sin rett – på den røde teglsteinsveggen.

Befaringen førte oss ut på en fin tur fra kirkested til kirkested, men vi merket oss noe, på turen fra Stovner til Høybråten, og fra Høybråten til Fossum, og hit igjen til Stovner kirke.

Vi erfarte at veien var kronglete. Vi brukte tid på å komme oss rundt. Reiseruten var ikke lenger enn ti kilometer, men det tok en halvtime å kjøre. Og dette har vi snakket litt om:

At veiene og kollektivtransporten virker som om de retter seg inn mot byen, eller ut fra byen. Samtidig blir busstilbudet på tvers mellom del-bydelene stadig forandret – og når det

forandres er det som regel til det verre. På sykkel og til fots går det fint for mange, men ikke alle kan sykle eller gå, og iallfall ikke om vinteren. Jeg vil kalle dette et praktisk hinder, og vil anerkjenne at denne litt knotete måten som dere må bevege dere på gjennom soknet, ikke kan ha gjort det lettere å bygge opp «Et større vi» etter at dere ble slått sammen i 2013.

Etter befaringsrunden kom vi altså tilbake Stovner kirke. Der var det åpent hus og menighetsfest. Vi var om lag 70 personer, og på et langbord var det laget i stand mat fra hele verden: hummus, børe, samosa og aubergine, salat med mynte og granateple. Og på kaffebordet var det kaker fra Iran, og sjokolade og eplekake.

Serveringen speilet mangfoldet. For denne kvelden fikk jeg møte mange av dere i HFS menighet, i et økumenisk fellesskap med representanter for tre kristne menigheter som er brukere og leietakere i kirkene:

- Oromo-menigheten som holder til i Høybråten
- International Church of Glory som leier i Fossum
- Og Presbyterian Methodist Church som er her i Stovner

I tillegg kom representanter for en tamilsk husmenighet på Vestli, og for Normisjon.

Det ble lagt frem en bord-lek der vi skulle finne andre i rommet som snakket fransk, hadde bodd på Stovner i 50 år, som likte å sykle eller som var født på det afrikanske kontinentet. Spørsmålene engasjerte forsamlingen i en jakt på «fem på rad». Det var sosialt og morsomt.

Kveldsbønnen var en liturgi for fredsbønn i fastetiden, og en kvinne fra Presbyterian Methodist Church sang: «To God be the Glory». Vi andre sang forsiktig med i det siste refrenget, og det var fri bønn på mange språk og sang på tamil. Denne kvelden minnet om at vi i vår flerkulturelle virkelighet også har også et stort kristent mangfold.

Den siste timen hadde vi en samtale mellom representanter for våre ulike kirker. Det var flere som spurte om vi kan finne nye felles møteplasser, ikke minst for våre barn og unge. Jeg opplevde at vi som var til stede uttrykte et ønske om å styrke det økumeniske fellesskapet.

Da var tirsdagen over, og onsdag morgen møttes vi i Fossum kirke.

Først hadde jeg et eget møte med prestene om forkynnelsen, som er en fast programpost under alle visitaser. Deretter gikk vi ned i kjelleren og besøkte **Kirkens bymisjon** og frivillighetssentralen.

Bymisjonen presenterte sitt arbeid, og vi ble igjen minnet om det mangfold av språk og kulturer som finnes i menigheten og bydelen. De 8 ansatte håndterer til sammen 12 språk. Og språket trenger de som frivillighetssentral og utadrettet virksomhet. Vi hørte om ledertrening blant ungdom, familiefrier, og fikk se det store rommet med utstyr til idrett og andre fritidsaktiviteter, der alle kan komme og låne, heller enn å måtte kjøpe.

Onsdag ettermiddag var jeg i **Fossum kirke på «Familiekafé med leksehjelp»**. Dette er et tiltak der menigheten samler mer enn 200 barn hver eneste uke. Aktiviteten er i hovedsak finansiert av Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir), og er et livssynsåpent tiltak.

Flere ungdommer fra bydelen er ansatt i prosjektet, og de fortalte åpent om hvordan det er å vokse opp i bydelen. Mange er lokalkjent, og vet hvordan man kan åpne opp for en vanskelig samtale, uten å krenke. De sa at noen barn får litt ekstra mat med hjem, uten å måtte spørre om det. «De vet at vi vet», sa de, og da må man ikke alltid si så mye.

Jeg møtte også de frivillige på et kjøkken som er lite og umoderne. Likevel greier de hver uke å trylle fram god mat til barna, om det er suppe, toast eller nudler, eller fiskepinne-wraps, som er populært nå for tiden. Vi fikk en god porsjon av en nydelig tomatsuppe.

Jeg fikk hilse på noen av barna, og opplevde hvordan Fossum kirke er blitt et trygt sted for barn i bydelen med trygge voksne til stede. Med all den variasjon av tro, språk og kulturell opprinnelse som bydelen kan by på – som både er rikt og utfordrende – har barna fått erfare at *de også*, kan oppleve Fossum kirke som et godt værested *for dem*.

Fra kirken gikk vi til nabobygget, Stovner Senter, der jeg fikk oppleve Bydelstorget, før vi satte oss ned i «**Bydelsforum for trossamfunn**». Der møtte jeg ledelsen i Stovner bydel, politiet, moskeen, hindutempelet og Samarbeidsrådet for tros- og livssynssamfunn. Bydelsutvalgets leder minnet om likeverd, og en tro på at vår skaper ikke gjør forskjell på folk. Jeg opplevde i denne samtalen, og flere ganger denne uka, at kirkens livssyns åpne engasjement for barn og unge er både velkjent og anerkjent i bydelen.

Etter møtet i Bydelsforum, fikk vi en omvisning på senteret, før vi gikk tilbake til Fossum kirke for å sitte ned sammen med **menighetsrådet**. Vår Kirkeordning peker på menighetsrådet som et strategisk organ, som skal «vekke og nære det kristelige liv soknet». Og vi snakket om hvem kirken er og skal være i Høybråten, Fossum og Stovner. Vi hørte på hverandre, og var enige om at dette er en menighet som lever med et stort spenn – og spenninger. «Vi er byens mest spennende menighet», var det er som sa. En annen sa: «Vi må bruke tiden framover til å bli én menighet!».

Dere er heldige som har en sterk og god og klok ledelse i menigheten, i den trio som består av sokneprest, daglig leder og menighetsrådsleder!

Før kvelden tok slutt gikk vi til **Deichman på Stovner senter**, til et åpent møte i anledning av at det har vært internasjonal kvinnedag denne uka. Temaet var «Kvinner, tro og mangfold». Jeg satt i et panel sammen med en leder i Stovner moske, en ungdomsleder i hindutempelet på Rommen, en avdelingsleder i politiet, og soknepresten, og vi var alle kvinner. Vi lot oss utfordre av prostens, som er mann, og i tillegg satt 40 kvinner og menn i salen.

Ett av temaene var vold mot kvinner i nære relasjoner. Vi drøftet om religion er en del av problemet, eller om troen vår heller kan være en del av løsningen.

Det var fint å høre hvordan kvinnene fra moskeen og hindutempelet løftet fram troen som en ressurs for likestilling. Det er ikke alltid vi hører det sagt på den måten, for det er mange fordommer i vårt samfunn mot andre troende. Disse to kvinnene snakket om at det er kulturen som kan virke undertrykkende. Mens religionen løfter fram likeverd mellom kjønnene. De fortalte at troen for dem er en ressurs, og at de ikke vil gå med på en kultur der kvinner holdes nede. Når turen kom til meg, sa jeg «amen», for det de sa, var som jeg skulle sagt det selv.

Onsdagen tok slutt, og torsdag møttes vi på Høybråten skole.

Vi hadde avtalt å snakke med noen av **skolelederne i menighetene**, og vi fikk et fint møte med to rektorer, den ene fra Høybråten skole og den andre fra Haugenstua skole. «Vi representerer ytterpunktene i bydelen», sa de begge. Haugenstua er den fattigste delbydelen, og rektor sa at på Haugenstua skole har de 60 forskjellige språk. Mens Høybråten er den delbydelen med høyeste score på levekår.

Rektorene snakket om menneskeverdet, om dyktige lærere, og hvor viktig det er at alle elevene, både de såkalt ressurssterke og såkalt ressursvake, får gode læringsvilkår på alle skolene. De sa at et arbeid for mangfold og inkludering gjelder alle skolene, og at det er en egen utfordring på Høybråten at det stadig vekk er en snikende rasisme blant elevene.

Vi spurte hvordan kirken kan være en ressurs for å oppfylle målene i læreplanen. Vi har kjernekompetanse på sorg, sa soknepresten, og kapellanen inviterte til skolebesøk i kirkerommene. Rektorene sa de ville dele inntrykkene med de andre rektorene, og jeg satt igjen med et inntrykk av at gamle relasjoner ble bekreftet og at nye kontakter ble etablert, og at dere kommer til å følge opp denne skolekontakten med noe mer konkret etter hvert.

Før vi gikk fra Høybråten skole, **besøkte jeg en 5. klasse**. Elevene stilte spørsmål, som for eksempel om jeg har vært nonne, og om det er noen spesielle regler for biskopen. Barn tør ofte å spørre, og det var fint å møte åpenheten.

Vi dro fra skolen til **Stovnerskoghjemmet**, som er et stort sykehjem med 148 plasser. Jeg ble ønsket velkommen av ledelsen og sykehjemspresten, og de fortalte om stedet.

Stovnerskoghjemmet har byens eneste rusavdeling. Det er en åpen avdeling, og ledelsen var tydelig på at alle som kommer til sykehjemmet skal bli møtt med respekt. Det var godt å høre, fordi jeg vet at mange mennesker med rusavhengighet ofte blir møtt uten respekt.

Inne på avdelingen satt vi rundt et langbord og fikk kaffe og kake. Jeg fikk også prate alene med noen av beboerne før vi dro videre.

Turen gikk til **Høybråten menighetssal**, der det var fullt hus og åpen lunsj. Vi spiste og sang, og hørte kapellanens andakt. Jeg fikk også hilst på mange av dem som satt rundt bordene.

Fra åpen lunsj gikk vi opp for å møte **begravelsesbyrået på Høybråten**. Vi snakket om den velstelte gravplassen, der besøkende kan oppsøke gravsteder i ro og fred, eller gå tur med bikkja og bruke stedet som et friluftsområde. Jeg minnet om vi som kirke er åpne for alle, også de som ikke har vært eller er medlem av kirken.

Faktisk er det sånn, at vi i denne delen av Oslo forretter kirkelige gravferder for flere døde enn vi har medlemmer. Og det er fint! Da er vi den folkekirken, som grunnloven sier at vi skal være, når vi favner om og åpner opp for alle menneskene som trenger oss.

Etter samlingene på menighetssalen, gikk vi det lille stykket fra Høybråten kirke over til **Haugenstua senter**, og det er virkelig tankevekkende, hvor kort det er mellom to områder der levekårene er så forskjellige.

Målet for turen var å stikke innom Frelsesarméens «Værested». Det er bare et år siden de etablerte seg på dette stedet, og det ligger fint til, ved den åpne plassen bak Kiwi.

Etter besøket hos Frelsesarmeen, avsluttet vi dagen i **Stovner kirke, på Supertorsdag**. Der er det både SuperSang og SuperKids, med innebandy og pølser, og unger som lekte og løp.

Vi fikk høre om menighetens mangfoldige trosopplæring, og de faste kristne aktivitetene. Vi har erfart denne uka dere i HFS har en stor bredde i barne- og ungdomsarbeidet, og at det finnes et rikholdig arbeid i alle de tre kirkene.

Programmet uka har, som dere skjønner, vært omfattende og inspirerende.

Vi har kommet til den delen av foredraget der jeg vil løfte opp noen utfordringer.

I visitasrapporten, i menighetsrådet, i staben og i flere av samtalene denne uka, har det kommet fram at dere spriker som menighet. Og at det er tid for å peke ut noen retningsvalg. De utfordringene jeg løfter fram, er ikke ment som endelig svar på de spørsmålene dere har reist, men et forsøk på å tydeliggjøre hva dere står i OG bør ta tak i – i tiden som kommer. Fra å snakke om det, er det nå en tid for å komme videre.

Den første utfordringen handler om å være folkekirke, og fortsette å bygge folkekirke i Høybråten, Fossum og Stovner sokn. Hva er så det? Jo, det er å være velkjent med demografien, og hele tiden lete etter nye måter å være kirke på. Jeg vil særlig utfordre dere på å fjerne en kunstig motsetning mellom Høybråten og Fossum, som om vi hele tiden må velge mellom å være enten folkekirkelige eller livssyns åpne.

Vi skal være livssyns åpne fordi vi er folkekirke. Vi skal være opptatt av barnefattigdom og andre dårlige levekår fordi vi er folkekirke. Vi skal samle konfirmanter, døpe barn og gravlegge de døde fordi vi er folkekirke. Vi skal feire nattverd fordi vi er folkekirke.

Folk er folk alle steder i denne menigheten. Og kirken trengs overalt.

Den andre utfordringen er å samlokalisere staben.

Dette er et viktig ønske fra de ansatte. Å samlokalisere er viktig for å se fremover. Da menighetene ble slått sammen, valgte de den gangen for 11 år siden å jobbe videre på ulike steder, og bidra til å holde liv i kirkene.

Nå er det annerledes. Jeg har lest om dette i rapporten, og har hørt det bli løftet opp i små og store samtaler, at de ansatte trenger å sitte på samme sted. De trenger det for å styrke trivselen, og arbeidsmiljøet, og sikre en mer effektiv bruk av ressursene. Derfor er denne andre utfordringen å legge til rette for en samlokalisering til beste for de ansatte og hele menigheten.

Den tredje utfordringen handler om kirkene.

Hvor skal for eksempel staben samlokaliseres? For å ta det først, har jeg oppfattet at det eneste mulige stedet er Fossum kirke. Og da må kirken pusses opp. Jeg har også oppfattet at Kirkelig fellesråd i Oslo er klar for å ta denne utfordringen. Ja, at det er et *momentum nå*, for

å komme i gang med en opprusting av hovedetasjen i Fossum, med nye kontorer, nytt kjøkken, ny ventilasjon og en ny trapp utenfor kirken ved inngangspartiet. For å nevne noe.

Fossum kirke ligger sentralt plassert ved Stovner senter, t-bane og buss, og er fylt med mye aktivitet gjennom hele uka. Når staben samlokaliseres der, vil kirken bli et enda sterkere tyngdepunkt i menighetens liv. På den andre siden ligger Høybråten kirke. Arkitektonisk annerledes og mer tradisjonell enn både Fossum og Stovner, utgjør den et annet type tyngdepunkt i menighetens liv, knyttet til dåp, konfirmasjon og begravelser.

Midt imellom, i flere betydninger av ordet, ligger Stovner kirke. Også den har sine fortrinn, som et godt barne- og familiearbeid. Men spørsmålet er om menigheten makter å være helt til stede på tre steder. Kan Stovner kirke bli et kirkerom hvor vi for eksempel kan vise gjestfrihet overfor våre kristne søsken i migrantmenighetene, som leter etter steder å være?

De tre første utfordringene har da handlet om å være folkekirke, om å samle staben på ett sted, og å se på bruken av kirkene.

Den fjerde utfordringen går på å tenke nytt også om gudstjenestelivet.

Vi har etter hvert gode erfaringer i bispedømmet, der menigheter har åpnet for å feire gudstjeneste på nye tider og nye dager. Jeg vil oppfordre dere, i samarbeid med prostene, til å jobbe med den fleksibiliteten som ligger der allerede i dagens forordning. Ikke vær bundet opp av gamle tanker og etablerte praksiser. Ikke gjør det dere alltid har gjort, bare fordi det har vært sånn! Som biskop er jeg dessuten åpen for at dere for eksempel kan redusere til én gudstjeneste i måneden i Stovner kirke – enten formiddag, ettermiddag eller kveld.

Jeg vil føye til at noen er bekymret for at en redusert forordning automatisk fører til færre ressurser. Sånn skal det ikke være. Vi er i en prosess der vi ser på forordningen, og tanken er at dere kan lage mer tilpassede gudstjenester uten å få færre ressurser *av den grunn*.

Den femte utfordringen er å fortsette å være livssynsåpne i tanker, ord og gjerning.

Med de livssynsåpne tiltakene har dere allerede nådd eventyrlig langt. Hvilken menighet kan snakke sant om at mer enn 200 barn kommer fast til kirken hver uke? Dere har mot, ambisjoner og vunnet tillit i lokalsamfunnet, og i Bufdir som gir dere økonomisk støtte. Dere har skapt trygge fellesskap for barn og unge, og er opptatt av kommunens sårbarhetskart, og levekårsforskjellene fra delbydel til delbydel. Dere vil også videreutvikle kontakten med Stovner moske og andre muslimske miljøer og hindutempelet på Rommen.

Jeg vil takke dere for arbeidet og utfordre dere til å fortsette.

Jeg har denne uka også erfart den økumeniske rikdommen i bydelen, og at det er et bredt ønske om et utvidet felleskirkelige samarbeid. Ikke minst for å samle barn og unge. Dere lever i et kulturelt mangfold også med kristne trossøsken. Det økumeniske blikket er også en side ved å være livssynsåpen folkekirke.

Den sjette og siste utfordringen er å videreføre kontakten med skolene.

Vi hadde et fint og åpenhjertig møte med rektorene fra Høybråten og Haugenstua. De var åpne for et samarbeid med kirken – om mer enn skolegudstjenestene. Her handler det både

om å møte skolene livssynsåpent, gjerne sammen med ledere fra andre trossamfunn, og med den spesifikke kompetansen vi har som kirke, for eksempel om sorg. Rektorene var også åpne for å ta imot skoleklasser på besøk i kirkerommene, for å lære mer om hva et kirkerom. Det er det mange barn i vår tid som ikke vet, uavhengig av tro eller livssyn og kulturell bakgrunn. Jeg tror det fineste fra møtet med rektorene var vilje til å fortsette å snakke sammen, og jeg ser fram til å høre hva dere finner fram til i skole-kirke-samarbeidet i tiden framover.

Vi nærmer oss avslutning av foredraget.

La meg bare få føye til noe viktig når jeg løfter fram disse seks utfordringene.

De er det ikke ment som et krav om å gjøre mer. Når vi nå løfter blikket, er det for å komme videre, og gjøre det som er riktig. Her har dere snakket alle som en, om at menigheten er preget av et stort spenn, en spagat, og at det er spenninger.

Kan disse spenningene være spennende å ta tak i? Kan de seks utfordringene bidra til utvikling? Jeg oppfordrer dere nå til å snakke åpent om veivalgene, hva vi vil være som kirke i Høybråten, Fossum og Stovner sokn – og at dere fremover vi være «et større vi».

Jeg har denne uka møtt mange rause og fine folk i og utafør kirkens rom. Jeg vil takke for all menneskelig varme ... hos ansatte, i menighetsrådet og i kirkelig fellesråd, i bydelen, på skolene, hos mennesker i andre trossamfunn, hos frivillige og andre som bidrar i kirken.

La meg få rette en stor takk til staben, menighetsrådet og dere frivillige for all den innsatsen dere gjør. Jeg vil takke for det arbeidet dere har legger ned i forberedelser og gjennomføring, og for fellesskapet i dagens gudstjeneste.

Som biskop går jeg videre, oppløftet og stolt over alt det dere får til, som en levende, nær og tilgjengelig folkekirke med Jesus Kristus i sentrum. Det har vært godt å være sammen med dere. Gud velsigne dere.

Kari Veiteberg, biskop